

МАГИЯТА НА БЪЛИЯ

Край разпънатитѣ палатки се бѣше струпала чета негри около своя бѣлъ водачъ.

Изведнажъ се чу вой, шумъ, смѣсени викове. Думкаше се особенъ дървенъ инструментъ, подъ звука на който негритѣ въ Африка танцуватъ. Идѣше къмъ лагера цѣла тълпа черни. Най-напредъ вървѣха двама негри. Единиятъ водѣше красивъ конь. Отподире следваха другитѣ и съ крѣсъкъ и ржкомаханя се приближиха къмъ лагера на бѣлия.

— Какво искате? — запита той чрезъ преводача си.

— Молятъ те да разрешишъ препирнята имъ, — отговори преводачътъ.

Бѣлиятъ знаеше, че на негритѣ не бива да се отказва, когато молятъ. А пъкъ, ако се постѣпи несправедливо съ тѣхъ, тѣ винаги си отмъщаватъ.

— Каква е работата? — попита той като разглеждаше великолепия конь,

Старейшината на селото се приближи къмъ него и обясни.

Тия двамата се каратъ за тоя хубавъ конь. Всѣкой отъ тѣхъ казва, че коньтъ е неговъ.

Моли ме те, бѣлъ човѣкъ си, по-умень си отъ насъ, оправи ни!“

Бѣлиятъ се замисли. Той повика единъ отъ своитѣ негри и го накара да копае една яма-гробъ.

После той поиска едно шише сифонъ отъ припаситѣ и повика двамата негри, които се караха за коня.

— Ето, виждате ли това? — каза имъ бѣлиятъ. Това е дяволска вода. И той накара всѣки отъ двамата да коленичи и му нацърка въ устата сода. Негритѣ треперѣха отъ ужасъ. Тѣ не познаваха такова питие.

После бѣлиятъ взе червенъ моливъ и написа на челата имъ по единъ кръстъ. Чернитѣ пакъ затрепѣраха отъ страхъ.